

בש"פ 7243/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 7243/14

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

העוררת:

מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב:

פלוני

ערר על החלטת בית המשפט המוחזק בניצרת בתיק מ"ת
14-08-18624 שנintנה ביום 27.10.2014 על ידי כב'
סגן א' אברהם

תאריך הישיבה:

ט' בחשוון התשע"ה (2.11.2014)

בשם העוררת:
בשם המשיב:

עו"ד ד' כהן-ויליאמס
עו"ד ק' מרגולוב; עו"ד י' דרעי

ההחלטה

בפני עיריית המדינה לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכוות אכיפה – מעצרם), התשנ"א-1996 (להלן: "החוק"), על החלטת בית המשפט המוחזק בניצרת (כב' סגן הנשיא א' אברהם) מיום 27.10.2014 במ"ת 14-08-18624, בגדירה נדחתה בקשה של העוררת לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו, והוחלט על שחרורו בתנאים. בית המשפט המוחזק עיכב את ביצוע ההחלטה עד ליום 29.10.2014, וב הסכמת בא-כוח המשיב הורתה על עיכוב ביצוע שחרורו של הנאשם עד למתן ההחלטה בערר דין.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

1. ביום 13.8.2014 הוגש נגד המשיב כתב אישום, המיחס לו עבירה של חבלה בכונה מחרירה לפי סעיפים 329(1) ו-329(2) לחוק העונשין, התשל"ד-1977, ועבירה של הסתייעות ברכב לשם ביצוע פשע לפי סעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשל"א-1961.

על-פי הנטען בכתב האישום, בין אחיניתו של המשיב (להלן: המטלוננת) לבין צויר אחר נרם קשר לו התנגדה משפחתה, שף הגבילה את צעדיה בגיןו. על רקע זה, ביום 30.7.2014 סמוך לשעה 02:30 לפנות בוקר, ניסתה המטלוננת לבורוח מבית הוריה. המשיב רדף אותה, ומשמץאה פגע בה בעוצמה באמצעות רכבו. כתוצאה לכך, נפלה המטלוננת, נחבלה בפניה, רגלה נשברת ורואה נחתך. בהמשך, ניסה המשיב לדרכו את המטלוננת פעמים נוספות, אך טרם הצליח לפגוע בה, אדם נוסף שהיה באותו מקום (מכר של המטלוננת) העביר אותה אל מעקה בטיחות שניצב בשולי הכביש. המשיב ניסה שוב ושוב לפרוץ את המערה ולפגוע במטלוננת באמצעות רכבו, אך מעקה הבטיחות לא נפרץ. משנואש מניסיונות אלה, ירד המשיב מהרכב והחל להכות את המטלוננת באגרופים בראשה ובטנה, אך היא לא הייתה מסוגלת לבורוח בשל רגלה השבורת. התקיפה הופסקה רק כאשר הגיע למקום קרוב משפחתה של המטלוננת אשר אחז במשיב ומנע ממנו להמשיך במעשייו. לבסוף, למורת ניסיונותיו של המשיב למונע זאת, המטלוננת הועלתה לרכבו של מכרכ, והם ברחו מהמקום לקבלת עזרה רפואי. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למטלוננת חבלות רבות אשר הביאו לאשפוזה למשך 10 ימים.

הליך המעצר

2. בד-בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבוקשת בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו. ביום 28.8.2014 התקיים דיון בבקשתו, במסגרתו הסכים בא-כוח המשיב לקיום של ראיות לכואורה ולקיומה של עילית מעצר, אך ביקש לשקל חלופת מעצר וכי ביקש שלבוצר כר' יערן תסקיר מעצר בעניינו של המשיב. בית המשפט (כב' השופט ذ' הוואר) קיבל את הבקשה והורה על עriticת התסקיר.

בתסקיר שהוכן אודוט המשיב צוין כי הוא נעדר עבר פלילי, אך שירות המבחן התרשם כי במקרים בהם הוא חש פגעה בכבוזו, קיימים סיכון גבוה להישנות מקרים דומים בעתיד. כמו כן, בכל הנוגע למפקחים שהוצעו (אחותו של המשיב, אחיו וגיסו), התרשם שירות המבחן כי הללו מגוננים על המשיב ומתקשים לזהות צדדים שליליים באישיותו. בשל המסכנות הנש��פת המשיב, התרשם ממהפקחים וקבע חלופת המעצר שהוצאה למקום מגוריה של המטלוננת, הומלץ שלא לשחרר את המשיב מהמעצר.

3. בדיעו שהתקיים ביום 30.9.2014 ביקש בא-כוח המשיב כי יוגש תסקיר משלים בעניינו, זאת על רקע סולחה קרובה בין המשפחות ולשם בחינת אפשרות להוספה איזוק אלקטרוני לחלופת המעצר המוצעת. על- אף התנגדותה של המבוקשת, הורה בית המשפט (כב' סגן הנשיא א' אברהם) על עriticת תסקיר משלים.

בתסקיר המשלים נאמר, כי הסכם הסולחה שנערך בין משפחת המטלוננת למשיב אינו מפחית מרמת

הסיכון הנש��ת מהמשיב, שכן מעשו לא נבעו מהנסיבות המדובר, כי אם מטאיפוטיו באשר לכבוד הנורמות המקובלות בסביבתו. שירות המבחן אף הביע דעתו כי הסכם הסולחה מחזק את ההערכה באשר ליכולתה המועטה של המתלוונת לבקש עזרה בעת הצורך, ובאשר למידת השפעת סביבתה עליה. נוכח רמת הסיכון הנש��ת מהמשיבomidת המחויבות הקיימת ביןו לבין המפקחים המוצעים, הווערך שחייב חלופת המבחן באמצעות איזוק אלקטרוני אין אפקטיבי דיו. על כן, הומלץ בשנית להימנע משחרור המשיב.

4. בהחלטתו מיום 27.10.2014 קבע בית המשפט כי על אף עמדת שירות המבחן, עניין לנו באדם שנייה אוורה חיים נורטמיטיבי עד למועדתו הנוכחית. עוד נקבע, כי חלופת המבחן שהוצע עשויה להתמודד עם המסתוכנות עליה הצבע קצין המבחן. לפיכך, הורה בית המשפט על שחרורו של המשיב בתנאים הבאים: מעורר בבית אחותו בישוב אום אלע'נים, בפיקוח האחות ושני לשמורנים נוספים, לטיירוגן; הפקדתழמן בסך 10,000 ש"ח והתחייבות אישית בסך 15,000 ש"ח; ערבות המשמרנים בסך 15,000 ש"ח כל אחד; איזוק אלקטרוני; ואיסור יצירת קשר עם המתלוונת.

הערר דנא

5. לטענת המדינה, בית משפט קמא שגה כשהורה על שחרור המשיב ממבחן. לדבריה, מעשי המשיב מעידים על מסוכנותו, שכן הללו בוצעו לאחר תכנון, בנסיבות רבה ומתוך אובייסיביות כלפי מתלוונת. בנסיבות אלו, כך נטען, אין בחלופת המבחן הכללת אמצעי דיווח על הפרת התנאים רק כדי לעבוד, כדי להפגג את החשש לתקיפה נוספת של המתלוונת. כמו כן, המדינה מושגה על סטייתו של בית המשפט מהמלצתו המנוונת של שירות המבחן.

עוד נטען בערר, כי אין לייחס משמעות רבה להסכם הסולחה המדובר, שכן מלכתחילה לא היה כל סכוסר בין המשפחות. למעשה, המשיב הגן במעשו על העמדה שהביעה משפחתה של המתלוונת. לעניין זה, מפני המדינה להתרשםות שירות המבחן מחולשתה של המתלוונת אל מול עמדת כל המשפחה, והערכתו כי חתימת ההסכם מהווה עדות נוספת ליכולתה המועטה לפנות לעזרה. לבסוף, המדינה מעלה את החשש לשימוש הילכי משפט בשם לב亲近ה המשפחתיות בין המעורבים.

לענין חלופות המבחן שהציע בא-כוח המשיב, צוין כי מקום החלופה סמור מאוד למקומות מגורי המתלוונת; כי שירות המבחן הצבע על מספר בעיות הכרוכות בזיהות המפקחים שהוצעו; וכי הערבויות הכספיות נקבעו על הצד הנמור ואין בהן כדי להרטיע מהפרת התנאים.

6. בדיון שנערך בפני סマー בא-כוח המשיב את ידיו על החלטתו של בית משפט קמא, וטען טענות שונות כלפי עורci הتفسיר, ובהן – כי עורק הتفسיר לא התחשב במנגנון העדה, כי הוא אינו מבין את מוסד הסולחה ואת המשמעות שיש לייחס לו בהליך הפלילי, וכי הוא טעה בהערכת אופיים של המשיב, המתלוונת והמפקחים המוצעים. לדבריו, הסכם הסולחה עליו חתמו המתלוונת והמשיב מעיד על כך שהסכוסר בא לказו, ויש לתת לכך משקל בעת קביעת מסוכנותו של המשיב. כמו כן, בא-כוח המשיב הדף את הטענה בדבר חולשתה של המתלוונת והלחיצים הרבים שבודאי הופעלו עליה כדי שתתחתום על הסולחה, וטען כי המתלוונת אינה חלה ותלוותית כפי שנקבע בתסקיר, וכי למעשה היא דעתנית יודעת לעמוד על שלא. בא-כוח המשיב הדגיש כי בית משפט קמא שמע בעצמו את המפקחים המוצעים והתרשם באופן בלתי אמצעי כי הם מתאימים לתפקיד זה.

לבסוף, בא-כח המשיב הזכיר כי המשיב הוא צער לא עבר פלילי, המשרת שירות קבע בצבא, וכי אין לחוש כי יגלה אלימות פעם נוספת.

דין והכרעה

7. לאחר שעניינו בערר על צרופותיו ומשמעותו את טענות הצדדים במסגרת הדיון שהתקיים בפניו, הגיעו לכלל מסקנה כי אין מקום לשחרר את המשיב לחלופת המעצר המוצעת.

כאמור, הצדדים אינם חולקים על קיומן של ראיות לכוארו ואין מחלוקת בדבר קיומה של עילת המעצר. על כן, השאלה היחידה העומדת להכרעה בעניינו היא האם חלופת המעצר המוצעת מאיינת את מסוכנותו של המשיב (סעיף 21(ב)(1) לחוק; בש"פ 9106/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.11.2009)).

8. מסוכנותו של המשיב נלמדת הן מחומרת המעשים המיוחסים לו והן מתחסיר המעצר שהוכן בעניינו. אשר למעשים המיוחסים לו – אין צורך להזכיר במילים. פרץ האלים המתוואר בכתב האישום תוכנן, ככל הנראה, מבעוד מועד, ואופיין בנסיבות פגיעה קשות במתלוננת. מעשי האלים המתווארם היו בעלי אופי "מתגלגל" – לאחר הדרישה וניסיונות הדרישה הנוספים, חבט המשיב במתלוננת, ולאחר מכן גם ניסה למנוע ממנה קבלת טיפול רפואי. הפגיעה האלימה בנערה צעירה, חסרת ישע, כשהיא מוטלת על הארץ ללא יכולת לבРОוח או לזרז, מעידה, ככלעצתה, על הסיכון הנשקי מהתאבד.

9. מסקנה זו מתחזקת גם בזכות המלצה השירות המבחן ונוכח האמור בתסוקיר ובתסוקיר המשפטים שהוכנו בעניינו של המשיב. שירות המבחן התרשם כי המשיב מתקשה לגלוות אמפתיה לנזקים הגוף והנפשיים שהסביר למATALוננת, וכי קיימן חשש לגילוי התנהגות קיצונית מצדו במצבים בהם הוא חש פגעה בכבודו או בכבוד המשפחה. מתחסיר עולה גם כי קיימן סיכון גבוהה להישנות מקרים דומים בעתיד. לבקשת בא-כח המשיב, לאחר הסכם הסולחה, נערכ תסוקיר משפטי, ובו חוזר קצין המבחן על התרשםותו והמלצותיו, והוסיף כי הסכם הסולחה אינו מפחית מרמת הסיכון הנשקי מהתאבד. ככל, בית משפט זה עטה שלא להתעלם מהמליצה שלילית של השירות המבחן אלא מנימוקים מבוססים וככדי משקל (ראו למשל: בש"פ 3386/07 מדינת ישראל נ' אשד (18.4.07); בש"פ 3286/07 מדינת ישראל נ' פלוני (16.4.07); בש"פ 9354/02 מדינת ישראל נ' גידניאן (5.11.02); בש"פ 5859/04 מדינת ישראל נ' ابو סביח (22.6.04); בש"פ 2375/08 פלוני נ' מדינת ישראל (20.3.08)). ולא ראוי לסתות מכלל זה בעניינו.

10. בא כוח המשיב משליך יהבו על הסולחה שנערכה בין המשיב לבין המATALוננת ומבקש ליתן לה משקל רב בהליך>DNA, מאחר שהוא, לדבריו, מעידה על הפחתת מסוכנותו. ואכן, כבר נקבע בפסקה כי ככל שהсолחה תורמת להרגעת הרוחות ולשמירת השלום בין קרובין העבירה לבין הנאים, ניתן להתחשב בה כבר בשלב המעצר. עם זאת, ברור כי עצם קיומו של הסכם סולחה אינו לכשעצמו מהווים שיקול מכריע, ויש לבחון כל מקרה וכל הסכם לנ稳定性ו (ראו: בש"פ 5401/03 אל קיעאן נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 והאסמכתאות שם (3.7.2003); בש"פ 590/08 מדינת ישראל נ' מריסאת, בפסקה ט(3) והאסמכתאות שם (21.1.2008); בש"פ 2397/14 אלעתאיקה נ' מדינת ישראל (9.4.2014)). עמד על כך השופט ג'ובראן בציינו:

"עשית 'סולחה' אומנם, יש בה כדי להפיג את המתח הקיים בין הצדדים, אך יחד עם זאת, אין לראות בה ממשום איונה של חזקת המ██וכנות ועל כן אינה מהויה שיקול מכריע למעצער בית של הנאשם. אין לראות בה השגת סולחה ממשום 'תרופת פלא', אשר בכל מקרה ובכל הנסיבות, מטרלתה במידה מסוימת את הסכנה שלום הציבור עלול להיות מופר כאשר נאשם פלויו ישחרר בערובה (ראה בש"פ 1157/91 מדינת ישראל נ' עבדל פאתח בן נאי זועבי). (בש"פ 5928/03 מדינת ישראל נ' טרייף, בפסקה 15 (3.7.2003)).

11. לאחר שבחנתי את הסכם הסולחה ואת מכלול הנסיבות ב מקרה הנדון לא השתכנעתי כי יש בכוחה של עובדת עשיית הסולחה להציג על הפחתת המ██וכנות, וזאת שני טעמים:

ראשית, ההסכם עצמו מתייחס לסולחה שבין שתי המשפחות (של הנאשם ושל המתלוונת): "עודת הסולחה ... הביאה את המשפחות להסכם מבורך ... שני המשפחות (כך במקור) מסכימים ליותר על התלוונת ישות או חדשות אשר הוגשו למשטרה ולבית משפט ...". אלא שמהמתואר בכתב האישום לא עולה שהמשפחות של הנאשם ושל המתלוונת היו מסוכסכות טרם האירוע האלים. למעשה, מעשיו של הנאשם, שהוא, כאמור, דודה של המתלוונת, גבו, ככל הנראה, מההתנגדות משותפת של הנאשם ושל משפחתה הגרעינית של המתלוונת לחבר הנركם בין לבן צער אחר. לעומת זאת, סביר להניח כי עבר לאירוע האלים, הנאשם ומשפחה המתלוונת היו בצד אחד של המתරס ואילו המתלוונת בצד אחר. בנסיבות אלו, קשה להבין את הטענה לפיה הסולחה המדוברת מעידה על הפחתת מ██וכנותו של הנאשם.

כלל, כאשר תקיפה אלימה מתרחשת בעקבות סכסוך, מובן מדוע סולחה בין הצדדים המ██וכסים מעידה על הפחתת מ██וכנותו של הנאשם. שכן, הגורם העיקרי להתרצות האלימה היה הסכסוך, ומשעה שהוא נפטר, פחתה גם הסכנה לתקיפה נוספת למעגל של אלימות ונקמות. במקרה הנדון, תקיפת המתלוונת לא הייתה תוצאה של סכסוך בין משפחתה לבן משפחת הנאשם, ולכן פרטן סכסוך שכזה אינו שולל אפשרות של אלימות נוספת מצד הנאשם בעית (למשל במקרה והמתלוונת תנלה קשר אליו יתנגדו משפחתה וה הנאשם פעמיים נוספות). ניתןאמין לשער כי ההסכם הסולחה נדרש לאחר האירוע האלים והפגיעה במ ██████████, שבעקבותיו יכול שהמשפחות הסתכסכו (אם כי גם להערכתה זו אין ذכר במסמכים שהובאו בפני), אך מכל מקום, הוואיל ושתי המשפחות לא היו מסוכסכות לפני האירוע, ואני סבור שההסכם הפיסוס בינהן מפיו בזרה ממשית את מ██וכנותו של הנאשם לפני המתלוונת.

12. הטעם השני הוא פערו הרכות בין הצדדים. על-אף הניסוח המייחס את ההסכם לשתי המשפחות, החתוםים עליו הם המתלוונת וה הנאשם. אלא שבנסיבות העניין, כמשמעותו, כשמצד אחד עומד דודה המבוגר והאלים, אני מתבקש מאוד לקבל את הצד משפחתה ולמתקפה אלימה מצד הנאשם, ומצד שני עומד דודה המבוגר והאלים, אני מתבקש את רגשותיה הטעונה כי המתלוונת הינה מ אחורייה את המקירה, וכי היא בחרה לחתום על ההסכם באופן המשקף את רגשותיה הכנים. אמנם, קיימת אפשרות שהיא חתמה על הסכם זהה לבן ומtower עצמאוות מחשבתי, אך אפשרות זו היא פחות סבירה בעיני. על-כן, ומבלתי קבוע מסמורות לעניין זה, נוכח פערו הרכות העצומים בין הנאשם לבין המתלוונת, לא אוכל ליחס להסכם הסולחה האמור משקל לצורך החלטה בערר דעת. יובהר כי בכך אין כדי לבדוק את פעולתם החשובה של עורכי הסולחה והאחראים על השגתה.

13. מעבר לדריש אוסף כי מצאתי קושי של ממש בכך שהלופת המעצר שהציג הנאשם ממוקמת למרחק קצר

יחסית מביתה של המתלוננת. ההגנה על "פגיעה בעירה" החוסה תחת חוק זכויות נפגעי עבירה, התשס"א-2001, דורשת רגשות מיוחדת, והבנה כי שחרורו ממעצר של מי שתקף אותה באופן אכזרי כל-כך למקום הסמוך למקום מגוריה, עלול להיות בעל שלכות חמורות על שלומה הגופני או הנפשי – וכבר נקבע בבית משפט זה כי "זכותה של המתלוננת לחירות ממוראו של המשיב אינה נופלת מזכותו של המשיב לחירות ממעצר" (בש"פ 3491/01 מדינת ישראל נ' רוזלי (16.5.2001). משכך, ונוכח קביעתי לפיה מסוכנותו של המשיב לא קהטה, הגעתו לכל מסקנה שאין לשחרר את המשיב ממעצר.

14. לפני סיום אבקש להבהיר כי לא נעלמה מעיני העובדה שהמשיב נעדר הרשעות קודמות ושירת עד לאירוע שירות קבוע בזכה"ל. אף על פי כן, אני סבור כי היה מקום לשחררו לחילופת מעצר. יתרה מכך, העובדה שהמשיב שירת בשירות קבוע בזכה"ל, אינה פועלת לזכותו, ויתכן כי היפך הוא הנכון, וראוי לעניין זה לחזור על דבריה של השופטת ד' ברק-ארץ בפרשה אחרת, בוណון עניינו של נאשם המשרת כשוטר מג"ב:

"שוטר שמייחסות לו עבירות מסווג אלה המתוירות בכתב האישום, שנמצאו להן ראיות לכואורה על פי החלטת בית המשפט קמא, מטייל צל גדול יותר על מעורבותו הפלילית באירוע זה, והנורמטיבות של עברו אינה מספקת מענה מלא לחשש מפני התלהות יצרם נספת שעוללה לשטוף את משפטה הנאשימים והמשיב, ולהביא לסיכון חי אדם שתוצאתו מי ישורנו" (בש"פ 5295/07 מדינת ישראל נ' רайд אבו שואה (17.6.07)).

דברים נוכחים אלו מדברים בעד עצמן והם נכונים במידה רבה גם לעניינו, שהרי מאיש כוחות הביטחון מצופה כי לא ינהג בדרך אלימה ואכזרית כפי שנаг המשיב ולא יפגע פגעה כה קשה בגופה ובכבודה של נערה צעירה.

15. סיכומו של דבר: משעמדתי על מסוכנותו הברורה של המשיב הנלמדת מהמעשים המייחסים לו ומהतסוקיר שהוגש בעניינו, ומאחר שקבعطي כי קשה ליחס משקל של ממש להסכם הסולחה בקשר עם שיקולי המעצר – אני סבור כי חילופת המעצר לא תאין את מסוכנותו של המשיב.

התוצאה היא, כי דין העור לתקבל. המשיב יעצר עד תום ההליכים בעניינו במ"ת 14-08-18624 בבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתנה היום, י"ב בחשוון התשע"ה (5.11.2014).